

CARME RIERA

Natura quasi morta

Edicions 62

Barcelona

© 2011, Carme Riera
Tots el drets reservats

*Són rigorosament prohibides, sense l'autorització
escrita dels titulars del copyright, sota les sancions
establertes en la llei, la reproducció total o parcial d'aquesta
obra per qualsevol procediment, incloent-hi la
reprografia i el tractament informàtic, i la distribució
d'exemplars mitjançant lloguer o préstec públic.*

Primera edició: febrer del 2011

© d'aquesta edició: Edicions 62, sa
Peu de la Creu 4, 08001, Barcelona.
info@edicions62.cat
www.edicions62.cat

Fotocompost a Víctor Igual, s.l.,
Mallorca 374, 08013-Barcelona
ISBN: 978-84-297-6750-6
DL: B. 1.180-2011
Imprès a Egedsa

A Lluna, la gossa de casa, in memoriam

NOTA DE L'AUTORA

El 13 de novembre de 2007 entre Barcelona i Sabadell va desaparèixer l'estudiant erasmus Romain Lannuzel sense que mai més se n'hagi tornat a saber res.

Aquesta novel·la, que parteix també d'una desaparició, vol fer esment que el cas de Lannuzel encara no ha estat resolt.

Vull fer constar el meu agraïment als mestres Francisco González Ledesma, pels seus consells, i Andreu Martín pel seu ajut constant i per la lectura minuciosa d'aquest llibre.

Campus de la Universitat Autònoma de Barcelona. Bellaterra

El campus de la Universitat Autònoma de Barcelona, amb una extensió de 263 hectàrees, de les quals 230 corresponen a espais verds, limita al nord amb Bellaterra, al sud amb Cerdanyola del Vallès, municipi al qual pertany, a l'est amb Badia del Vallès i Sabadell i a l'oest amb Sant Cugat del Vallès i Bellaterra. Creuat per 21 quilòmetres de vies principals i per tres eixos, nord, central i sud, acull 40.000 estudiants, 3.688 professors i 2.340 PAS, personal d'administració i serveis.

És un Campus d'Excel·lència únic a Catalunya, compta amb 57 departaments i una potent activitat investigadora. Moltes ciutats del nostre país no estan tan poblades ni per descomptat tenen un nivell neuronal tan alt.

Com ens asseguren a la web, la UAB és un lloc privilegiat per viure i estudiar. A la Vila, 600 apartaments poden allotjar més de 2.000 persones que tenen al seu abast botigues, bars, restaurants i un hotel, el Serhs, en un entorn únic, envoltat de natura.

La Facultat de Filosofia i Lletres, on transcorre bona part d'aquesta novel·la, és situada al sud-est del campus, vora la Biblioteca d'Humanitats, i comparteix amb la Facultat de Psicologia i la d'Econòmiques l'Edifici B. El camí per a vianants que surt des del pàrquing de Lletres i du, a través d'un petit bosc, fins a Ciutat Badia, creuant l'autopista C-58 per un túnel, és un

indret important en la nostra història. Igual que l'edifici del Rectorat, els apartaments de la Vila i l'Hotel Serhs, situats al nord-oest. Des de Lletres s'hi pot arribar passejant una estona o també amb l'autobús que recorre el recinte universitari, tal com solien fer-ho Laura Cremona i Domenica Arrigo, personatges fonamentals de la narració.

Si vostè té curiositat per visitar el campus de Bellaterra pot arribar-hi de maneres diverses. Una, d'allò més sostenible, la predilecta del professor Bellpuig i de Marcel Bru, coprotagonistes d'aquesta novel·la, és en tren, amb els Ferrocarrils de la Generalitat, que tenen estació a l'Autònoma, o amb els de la Renfe, amb parada a Cerdanyola i després agafant un bus. Si ve en cotxe pot triar entre l'AP-7, la C-58 o la B-1414.

A les Biblioteques, d'horari prou extens, hi trobarà més d'un milió de llibres, i a la gespa, un lloc força agradable per respirar aire més aviat pur. Si para atenció potser li arribarà algun efluvi de ciència, d'esperit crític i de coneixement innovador, eixos vertebradors de la feina universitària.

I

Les parets de les facultats eren plenes de cartells amb la fotografia de Constantinu Iliescu. N'hi havia igualment a les estacions dels trens de Bellaterra i Cerdanyola, a les parades dels autobusos que recorren el campus, als bars, a les biblioteques, a les entrades dels pisos de la vila. L'exhibien també, sense arribar a aquella profusió, les façanes d'alguns carrers del barri de Gràcia, als voltants del cine Verdi i a les portes de les estacions del metro de Fontana i Lesseps.

Els cartells, de mida DIN A 4 —saltava a la vista que eren d'elaboració casolana—, reproduïen una fotografia d'Iliescu i les seves dades personals: estudiant romanès, vint-i-un anys, metre vuitanta, complexió robusta, cabells tallats al zero, ulls blaus. A sota d'aquestes referències, amb lletres majúscules de cos gegantí, es feia constar: DESAPAREGUT. Tot seguit es demanava que qualsevol que en pogués donar notícies es posés en contacte amb els telèfons que hi havia impresos. Els números eren de dos companys d'Iliescu, de Laura Cremona, la noia italiana que l'esperava el dia de la seva desaparició, i de Marcel Bru, un dels pocs estudiants no erasmus amic d'aquesta. Tant Laura com Marcel tenien els mòbils encesos nit i dia amb l'esperança de rebre qualsevol novetat.

Foren moltes les trucades. Hi havia gent que només preguntava si s'havien previst compensacions econòmiques a qui

donés una pista. Altres, de força mal gust, eren de ximplets desenfeinats que feien broma. Fins i tot algunes eren de xenòfobs que asseguraven alegrar-se que Catalunya comptés amb un immigrant menys. Hi havia qui trucava i penjava sense dir res, la qual cosa neguitejava molt els que esperaven que rere aquell primer silenci es decidissin a demanar un rescat o a comunicar almenys alguna informació que els permetés saber què havia passat, perquè Iliescu de sobte s'havia volatilitzat literalment.

Només dues trucades tenien a veure amb la qüestió de manera directa, i totes dues foren fetes al mòbil que figurava en primer lloc, que era el de la Laura, i provenien de números amb el prefix de la Universitat Autònoma de Barcelona, on estaven matriculats tant Iliescu com Cremona i Bru.

La primera trucada fou de la professora Rosa Casasaies, responsable i tutora dels alumnes erasmus de la Facultat de Lletres, molt estranyada que ningú li hagués dit res de la desaparició d'Iliescu i, per contra, l'haguessin feta pública, amb una exhibició tan aclaparadora com probablement inútil. La Facultat aquells dies era quasi buida per l'aturada de classes. Casasaies estava empipada, però tractà de ser tan amable com li va ser possible. Després d'identificar-se, preguntà amb qui parlava. Laura Cremona li digué el seu nom. Ella, com que no la recordava, insistí que li enumerés en quines assignatures estava matriculada. Volia assegurar-se que no fos una broma, més aviat macabra, que algú gastava a l'estudiant romanès, aprofitant que la Facultat havia estat ocupada pels piquets anti-Bolonya i el campiqui semblava haver-se convertit, almenys des de feia una setmana i mitja, en el lema universitari per excel·lència.

Pel que deduí Casasaies de la conversa, Cremona deia la veritat i fins i tot justificava que si no li havien demanat ajut era perquè havien cregut que la Universitat volia mantenir-se al marge de la desaparició d'Iliescu. A secretaria, on sí que havien

anat perquè els deixessin consultar l'expedient del seu company, s'havien negat a buscar-lo. Al·legaven que ningú, amb excepció de l'interessat, podia tenir accés a aquells papers que eren privats, tot i que ells només volien veure el lloc on s'havia instal·lat en arribar a Barcelona i l'adreça dels pares, per poder-s'hi posar en contacte.

—I d'això dedueix que la Universitat se'n rentaria les mans si algú es volatilitzès, com diu que ha fet Iliescu? —preguntà encara Casasaies, amb una veu perplexa, considerant una vegada més que la gent jove tenia tendència a confondre-ho tot. Perquè una cosa era que els administratius tinguessin ordres estrictes de no ensenyar els expedients, i una altra de ben distinta la inhibició de les autoritats acadèmiques davant de la desaparició d'un estudiant.

No hi hagué resposta. La professora aprofità el silenci per tornar a insistir en el fet que la situació li semblava d'allò més absurda. És clar que tenien tot el dret de buscar el seu company, però valia més actuar conjuntament amb el professorat. Agafar la paella pel mànec de manera unilateral, afegí, no els donaria bon resultat.

—Saps el que et vull dir, Laura? —preguntà, intentant amb la menció del nom de l'estudiant establir-hi una certa complicitat—. M'has entès?, saps què vol dir agafar la paella pel mànec, una frase feta...?

—No —li va contestar d'una manera seca. I després d'una vacil·lació va continuar:— No he après encara totes les frases fetes... —Ara la veu tenia una inflexió menys arrogant i un marcat accent italià.— El que volem és trobar Constantinu —seguí— tan aviat com sigui possible. Si ens ajudeu, millor.

—És clar que us volem ajudar, des de quan no en teniu notícies?

—Fa sis dies que ha desaparegut. Hem esperat quatre dies abans de posar els cartells —digué amb veu plorosa.

—Passa pel meu despatx, sisplau, i m'ho expliques tot amb calma —proposà Casasaies.

—No puc passar pel teu despatx perquè no sóc a Bellaterra... —afegí, recuperant un to contundent i agressiu que la professora va fer veure que no captava.

—Ànim, dona —l'encoratjà Casasaies—, ja veuràs que tot s'arreglarà. Ara mateix aniré a parlar amb la degana, avisarem la família d'Iliescu i demà al matí em véns a veure. D'onze a una tinc tutories, saps on és el meu despatx?

Rosa Casasaies feia molts anys que era professora a la Facultat de Lletres. Quan hi va entrar, els estudiants podien haver estat els seus germans. Amb bastants dels seus primers alumnes encara hi sortia a sopar de tant en tant i alguns s'havien convertit en els seus amics més propers. En canvi, als alumnes d'ara, que per edat podien ser els seus fills —de fet, Cristina, la seva filla, tenia vint anys—, li costava molt d'entendre'ls. Tampoc no s'entenia amb la Cristina, malgrat els seus esforços perquè la convivència a casa fos suportable. Sovint havia de calmar el seu marit, que considerava que si la filla havia sortit una poca-solta era perquè ella li ho havia consentit tot des de petita. Que s'hagués acostumat a ser el centre de totes les atencions havia estat contraproduent. Consentida i egoista, havia anat construint al seu entorn una mena de mur impossible de traspasar. El mateix mur que li havia semblat percebre en la conversa amb Laura Cremona, de la qual podia deduir que la comunicació amb els erasmus feia aigües per tots cantons. Però, per què? Què és el que no havien fet bé? Pel que semblava, havien estat inútils les jornades d'acolliment i els discursos de les autoritats acadèmiques en què se'ls deia que es consideressin a casa seva i que no dubtessin a demanar qualsevol cosa que necessitessin als seus tutors.

La segona trucada, tan sols una hora després de la de Casasaies, fou molt més breu. Era de la secretària de la degana. De part d'aquesta, convocava una comissió d'erasmus per tractar sobre les mesures que calia prendre davant de la desaparició d'Iliescu. La reunió seria l'endemà a les deu, al deganat.

Quan Rosa Casasaies informà la degana de la conversa amb Laura Cremona, aquesta li digué que acabava d'assabentar-se de la desaparició d'Iliescu. Havia estat el professor Bellpuig qui, en topar casualment amb ella per un passadís, a banda de dir-li que la setmana vinent formava part d'un tribunal de la Complutense i seria a Madrid, li ho havia comentat, després de preguntar-li què en sabia, encuriósit perquè l'erasmus era alumne seu.

—Primera notícia —li havia contestat ella, que no s'havia fixat en els cartells del desaparegut, tot i que ja portaven dos dies enganxats.

Feia més d'una setmana que Dolors Adrover recorria la distància que anava del pàrquing al seu despatx al deganat intentant mirar tan sols endavant, cap a un punt fix. No volia veure les pintades que feien referència al nou ordre imposat pels piquets ni les pancartes plenes d'insults contra el rector i ella mateixa, sota els retrats dels quals els anti-Bolonya havien reproduït les fotografies de Hitler i de Franco, en una demostració evident del feixisme d'ambdós.

A la degana, filla de republicans represaliats pel franquisme i antifranquista ella mateixa, li costava d'entendre per quin estrany mecanisme pervers aquells nois i noies que havien ocupat la Facultat s'obstinaven a no reconèixer la seva trajectòria de lluitadora per la democràcia i les llibertats, i l'assimilaven, sense cap raó, a aquells dos monstres. Capficada i deprimida davant d'una situació que la sobrepassava —no dormia, no menjava i tampoc no es podia concentrar—, considerà la desaparició d'Iliescu com una anècdota sense importància. Des de

feia quasi quinze dies, des que la Facultat havia estat ocupada i els piquets impedièn fer classes amb normalitat, eren molts els estudiants que havien desaparegut. Ella també desapareixeria amb molt de gust si pogués, confessà a Bellpuig abans d'acomiar-se, prometent-li, però, que parlaria de seguida amb Casasaies per conèixer què sabia ella d'Iliescu. Avançant-se al suggeriment que intuïa que li faria Carles Bellpuig sobre la necessitat de convocar els erasmus, li digué que els reuniria de seguida. Si ho desitjava estava convidat; aquell mateix matí la seva secretària l'avisaria del dia, l'hora i el lloc.

Durant el mes de novembre del 2008, la Facultat de Lletres de la Universitat Autònoma de Barcelona bullia de reunions.

A baix, als passadissos i aules ocupades, els estudiants estaven permanentment reunits per planificar les alternatives a la docència reglada, discutir com i quan calia convocar les assemblees, quins punts del dia havien de ser prioritaris i quina era la millor estratègia per continuar resistint.

A dalt, als despatxos dels departaments, els professors també es reunien per tractar del que passava a baix. Alguns s'alegraven força de la situació. No tot estava perdut si els estudiants havien despertat de la seva indolència i manifestaven el seu desacord amb el sistema. *Gaudeamus*. Ja era hora. Hi havia qui fins i tot participava a les reunions de baix i ajudava a dissenyar els programes de l'agitació. Altres consideraven que aquella manera de despertar potser no era la més idònia. ¿O no eren una minoria els qui impedièren fer classe a la majoria, que sí que en volia i que no desitjava perdre el curs? Un tercer grup donava la culpa del que passava a la manca d'autoritat i considerava que calia desallotjar els okupes i aconsellar-los que anessin a acampar a les seus principals de La Caixa, del Banc de Sabadell, o a la planta de senyores de qualsevol Corte Inglés. O potser millor encara al Pati dels Tarongers del Palau de la Generalitat. Si tal vegada trobaven massa enfora aquests llocs,

els suggerien que s'emportessin matalassos i sacs de dormir, bombones de butà i queviures a les oficines de qualsevol de les entitats bancàries de la rodalia, on probablement de seguida serien convidats a cava i canapès de caviar...

Tots els que es reunien també solien demanar reunir-se amb la degana, segons com per aconsellar-la, amenaçar-la, esbronar-la, etc. Per això, perquè l'estat normal universitari era un estat globalitzat de reunió, la degana considerà que el que tant Bellpuig com Casasaies li suggerien era el que calia: convocar una reunió. Una reunió més, no venia d'aquí.

A les deu en punt del divendres 28 de novembre, Dolors Adrover acompanyada dels professors Casasaies i Bellpuig —«Així em fareu costat», els digué—, rebé una petita comissió d'estudiants. Dues noies i un noi: Laura Cremona, la seva amiga també italiana Domenica Arrigo i Marcel Bru. Lleig i menut, cara groguenca i gratel·losa de granissat de llimona, amb ulleres rodones i escasses, Bru tenia una gran retirada a Trotski, fet que al professor Bellpuig, trotskista en la seva joventut, no li passà desapercebut. La seva figura contrastava força amb la de les noies. Si tots tres haguessin anat vestits d'una altra manera, de sarga i amb cascavells ell, elles amb faldilles fins als peus i gipons de brocat, hauria semblat un bufó que acompanyés dues princeses com les que surten als contes. Altes i guapes, especialment Laura, molt rossa, d'una bellesa de Gràcia botticelliana, a la qual, però, haguessin aconseguit aprimar vint quilos. Ambdues vestien samarretes arrapades i curtes arran de melic. En seure, al voltant de la taula de reunions del despatx de la degana, les minifaldilles deixaren al descobert unes cuixes molt ben proporcionades que els bancs de l'aula on Bellpuig impartia classe no li permetien veure i ara podia contemplar a pler. Cap de les estudiants no podia donar importància al fet que ell s'hi fixés. Per què se les posaven, es preguntà, si no era per mostrar aquell bé de Déu de cuixam?

La veu de la degana va treure Bellpuig de la seva disquisició no gens metafísica. Dolors Adrover parlava de l'únic punt del dia d'aquella reunió: les mesures que calia prendre davant la desaparició de Constantinu Iliescu, si és que calia prendre'n cap. Tot i que aquesta oració condicional no fou formulada en veu alta, a la degana de la Facultat de Lletres des de feia tres anys li semblava la proposta més adient.

—Malauradament, el percentatge d'estudiants que, només en començar el curs, desapareix de les classes i no torna mai més a posar els peus a la Universitat és molt alt. Si voleu us en passaré les dades exactes —els digué.

S'aixecà per despenjar el telèfon, comunicà amb la seva secretària i li demanà que busqués l'estadística d'absentisme que any rere any, des del 2000, no feia sinó augmentar... Cap dels nois i noies que havien abandonat els estudis havia patit cap segrest, i ningú no els havia assassinat, afirmà amb veheència.

—Ni se l'ha cruspit cap ogre —s'atreví a insinuar Casasayas, que, tret de saludar amb un bon dia, encara no havia obert boca i ara només ho feia per reforçar l'opinió de la degana.

Davant la ingenuïtat d'aquells estudiants, encasquetats a pensar que al seu company li havia passat alguna cosa terrible, la referència al conte infantil li semblà d'allò més adient.

Era Laura Cremona, amb la qual Iliescu mantenia una relació sentimental, la que defensava amb més tossuderia que Constantinu no havia desaparegut *motu proprio*, digué exactament, i féu una pausa, per evitar que se li trenqués la veu.

La locució llatina sobtà Carles Bellpuig i el portà a recordar que el sistema docent italià encara mantenia el llatí, cosa que ja no passava a l'ensenyament secundari català i per això li havia sonat estranya en uns llavis joves. «Cap dels nostres adolescents seria capaç d'emprar una frase com aquesta...».

—Constantinu sempre m'avisava si no podia arribar a temps...
—proseguia Laura, a la qual Casasaies va interrompre amb una pregunta que li semblà important encara que la noia la pogués considerar impertinent:

—Quant temps fa que sortiu junts?

—Un mes —contestà ella, i adonant-se que la professora posava en dubte la relació, afegí—: però el conec bé... Estic segura que li ha passat alguna cosa. —I es posà a plorar.

Domenica Arrigo, que estava asseguda al seu costat, li passà una mà pels cabells, i baixet en italià li demanà que no plorés i la petonejà a la galta.

Bru mirà Casasaies amb menyspreu, com si l'acusés de fer plorar la seva amiga. Tal vegada per fer-se perdonar pels estudiants, la professora demanà a Laura si volia aigua i també n'oferí als seus companys. Tots tres digueren que no, amb un gest del cap.

Les llàgrimes de la noia havien agafat per sorpresa els professors. Bellpuig, que detestava veure plorar les dones, s'aixecà i s'acostà a la finestra. Feia un dia esplèndid i el paisatge que s'estenia més enllà dels vidres, cap al cantó esquerre, era net de ciment. Però estava sentenciat. Aviat començarien les obres promeses en «la darrera reunió d'espais» a la qual fou convocat, mitjançant aquella frase tan sintètica com surrealista. Bellpuig, especialista en art, i un dels catedràtics més prestigiosos de la Facultat de Lletres, era un històric de l'Autònoma. Havia vist com s'aixecaven els primers edificis d'aquella nova universitat que havia de ser tan distinta de la resta, en uns terrenys plens de cucs negres on encara pasturaven els bous. La diferència amb el mastodòntic campus actual era enorme, però encara ho eren més els ideals dels qui la fundaren respecte de les idees dels d'ara, pensà i somrigué, com si es disculpés amb si mateix. Tal vegada era tan exagerat anomenar «ideals» les conviccions de la seva generació com «idees» l'utilitarisme ba-

nal que imperava, resumit en un eslògan d'una rotunditat extraordinària: «Un professor que suspèn els alumnes se suspèn a si mateix».

Tornà cap a la taula quan li semblà que, gràcies a uns mocadors de paper que la degana li havia ofert, Laura s'estava eixugant mocs i llàgrimes en silenci. La seva amiga, Domenica Arrigo, era la que ara parlava insistint que, en efecte, Laura sempre deia que Constantinu no havia deixat d'avisar-la si es retardava, i no tenia sentit que precisament el dia que havia decidit traslladar-se a viure amb elles, al pis de la vila, no comparegués...

Superada la crisi, fou Cremona la que continuà. La seva por era ben fonamentada. Feia set dies que Constantinu no agafava el mòbil, tampoc no contestava els correus electrònics i ella no tenia cap altra possibilitat de posar-se en contacte amb ell. No sabia l'adreça del lloc on vivia, només que era al barri de Gràcia. Ningú de la classe tampoc no la tenia...

—És estrany, no? —féu Casasaies, intentant recordar Iliescu, el qual no coneixia perquè no cursava cap de les seves assignatures i que només hauria pogut veure a les reunions de benvinguda, on hi havia molta gent.

En lloc d'assenir o discrepar—veritablement era estrany que si sortien junts no sabés on vivia—, Cremona es limità a dir que l'adreça devia figurar al seu expedient acadèmic i a insistir que a secretaria no els l'havien deixat consultar.

Marcel Bru li féu costat de seguida i li donà la raó. Mentre se la mirava mig embadalit, amollà una frase que a les assemblees dels anti-Bolonya ben segur que hauria estat molt i molt aplaudida:

—Al·legant el dret a la intimitat, ens neguen el dret a accedir a unes dades que diuen que no ens pertanyen, cony! En nom de què ens les poden negar?

Els necessitaven conèixer-les perquè estaven disposats a

cercar Iliescu on fos. A més, qui sap si no havia tingut un infart i s'havia mort a casa seva sense que ningú ho sabés?

—Per això demanem —digué en plural, un cop i un altre—, exigim, que se'ns doni tota la informació, que deixin d'amagar-la d'una vegada, cony.

Davant de l'abrandament conclusiu de Marcel Bru, Rosa Casasaies pensà que sempre passava el mateix, que encara que estiguessin en minoria, eren els homes els que duïen la veu cantant. No s'adonà que Bru era l'únic que no tenia problemes d'idioma. Tot i que Laura parlava prou bé, mai no era el mateix expressar-se en la llengua pròpia que en una d'apresa. Pel que feia a Domenica, no havia piulat més que per corroborar el que deia la seva amiga.

Malgrat que la degana no se sentia gens preocupada pel que els estudiants consideraven una desaparició i ella senzillament un cas d'absentisme, demanà a la professora Casasaies que se n'ocupés. Que es comunicés amb la família, que cerqués on s'hostatjava Iliescu a Barcelona i que fes totes les comprovacions pertinents. Si ho creia oportú, passat un temps prudencial, que denunciés a la policia la desaparició. A ella de moment no li semblava necessari, no fos cas que fessin el ridícul. A banda que la denúncia podia perjudicar Iliescu, portar-li conseqüències desagradables en el futur, els digué. O potser ells ja havien avisat la policia?

—Sí —contestà Bru, que a partir de la seva darrera intervenció semblava haver-se autoerigit en portaveu.

Ell mateix havia anat a la comissaria del seu barri, la de Sants-Montjuïc, però no li havien fet cas, li havien dit el mateix que ara repetia la degana, afegí, com si volgués donar a entendre que aquesta i les forces policials eren carn i unglà, com asseguraven els ocupants.

Dolors Adrover féu com si no hagués parat atenció en el subratllat sarcàstic del parent de Trostki i seguí insistint que no hi veia res d'estrany, en el fet que Iliescu no donés senyals de vida i molt menys res que pogués fer pensar en una desgràcia o accident.

—Suposo que heu trucat als hospitals —els va dir.

—Sí, ja ho hem fet —contestà Bru—. No som tan idiotes, cony —afegí i buscà els ulls de la degana i amb els seus, displícents, li aguantà la mirada.

—Aleshores no cal patir i sobretot no cal espantar-se —concloué, contemporitzadora, Rosa Casasaies.

La degana donà per acabada la reunió i acomiadà els estudiants assegurant-los que farien tot el que estigués a l'abast per localitzar el seu company. Va tornar a encomanar a Casasaies que aquell mateix matí contactés amb la família d'Iliescu, i tan bon punt en sabés alguna cosa la informés de seguida i informés també la comissió. Si no se n'ocupava personalment i delegava en la professora era, es justificà, perquè ella ja en tenia ben prou amb l'ocupació de la Facultat. Això impedia que les classes es poguessin seguir o obligava a impartir-les d'amagat, de manera clandestina, en algun seminari recòndit, com feien alguns professors, i encara abonava més la idea que Iliescu, com tants altres alumnes, decidís no acostar-se a Bellaterra.

De seguida que els estudiants marxaren, la degana preguntà als seus col·legues quina opinió n'havien tret de tot plegat. A ella li havia semblat que Laura Cremona era una histèrica que havia contagiats el seu histerisme als seus companys, en especial a Bru.

—Tal vegada el que no accepta és que Iliescu l'hagi abandonat i munta aquest numeret per rebequeria. No ho pot consentir. El seu amor propi no li ho permet... —apuntà Casasaies.

— I tu què en penses, Carles? —preguntà la degana dirigint-se al seu col·lega—. Tu que els coneixes.

—Sí, els tinc a la llista, encara que amb les poques classes que hem pogut fer gairebé no te'n podria dir res... Però guardo uns exercicis i crec que el d'Iliescu era dels pocs que cridaven l'atenció, demostrava que era intel·ligent.